

Endelig vil jeg med Hensyn til Bekostningen til den Anstalt, som her skal bygges, sige, at man kan jo i al Almindelighed sige, at den synes at være billig, men vi vide for øvrigt ikke, hvad vi faa for vore Penge. Sagen skal ikke behandles i noget Udvalg. Hvis det var Tilfældet, kunde den dog blive undersøgt, og man kunde se paa Planer, Tegninger, Overslag osv., saa at man vidste, hvad man fik for sine Penge. Her stoler man fuldt ud paa den højtærede Ministers Autoritet og tror, at naar han nu bygger for 2,000 Kr. pr. Seng, bliver det ogsaa noget, som er godt. I alle Tilfælde bliver det, der bygges, udelukkende paa den højtærede Ministers Ansvar.

Justitsministeren (Alberti): Jo, vi vide netop, hvad vi faa for vore Penge, nemlig Plads til 360 sindssyge, og det er det, vi trænge til, og som vi ogsaa skulde have haft ved de tidligere Forslag. Det ærede Medlem mente, at jeg havde ikke Ret til at paaberaabe mig Ministeriets Popularitet ved at henvise til Valgene, men at jeg skulde tænke paa dem, der faldt. Ja, i ethvert Slag falder der nogle, og det volder naturligvis altid Sorg og Beklagelse, men naar Valget fik det Udfald, som det fik, tror jeg dog at turde sige, at efter alt, hvad jeg i Forvejen havde læst i Bladet „Social-Demokraten“, maa det absolut have været en knusende Skuffelse for Socialdemokratiet, at der virkelig af 114 kom 75 — jeg tror, det er 75, vi ere saa mange, at det er vanskeligt at fastholde Tallet — ind, som støtte Regeringen, som høre til Regeringspartiet. Det er noget, der formentlig er enestaaende i parlamentariske Lande i hele Verden. Jeg ser ikke rettere, end at dette Valg netop var Bevis for, at Regeringen den Gang nød, og jeg er forvisset om, at den endnu nyder en overordentlig Popularitet i hele det store Flertal af Befolkningen. Beklageligt var det naturligvis, at der var nogle, der faldt, men derved er der ikke noget at gøre. De faldt, fordi Socialdemokraterne angreb dem i Ryggen, og fordi de havde troet, at de kunde stole paa Socialdemokraterne, hvad jeg nu altid har anset for en ganske urimelig Opfattelse hos dem.

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds Ordet.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister siger om dette Forslag, at vi vide, hvad vi faa. Nej, det vide vi slet ikke. Vi vide, at vi faa 360 Pladser, men hvordan vi faa disse Pladser, vide vi ikke noget om, det er noget, som er overladt til den højtærede Minister. Det er altsaa en Side ved denne Sag, som han alene kommer til at bære Ansvaret for. — Saa siger den højtærede Minister, at han har saa mange Tilhængere her i Salen, at han ikke kan tælle dem. Jeg tror ogsaa, at det er vanskeligt for ham at vide, hvem der virkelig er hans Tilhængere og hvem ikke. Det er vist ikke let i denne Forsamling af 98 Mand, der tilsyneladende slutte sig om Regeringen, at vide, hvem der er Ven, og hvem der er Fjende.

Justitsministeren (Alberti): Jo, vi vide, hvordan vi faa Pladserne: vi faa dem ved at opføre Huse, som indeholde 360 Pladser. — Det ærede Medlem kom nu ind paa sin gamle Tanke om, at der er 98 Mand i Regeringspartiet. Jeg har nu ikke ment, at Regeringens Popularitet var saa stor. Det glæder mig at høre, at det ærede Medlem mener, at den virkelig er det. Det er jo kun glædeligt, men det ærede Medlem kunde godt gaa et Skridt videre. Naar vi i Morgen eller en anden Dag komme til Finansloven, vil det vise sig, at paa Justitsministeriets Budget ere vi 113 Mand, som ere enige.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Rettens Pleje.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2641 ff.; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1061 ff.).

Uden for Betænkningen var der stillet følgende Ændringsforslag: